

O.J.D.: No hay datos
E.G.M.: No hay datos

P 38

30 anys sense Bob Marley

O.J.D.: No hay datos
E.G.M.: No hay datos

P. 38

**Bob Marley,
30 anys
després de
la seva mort**

ANIVERSARI MUSICAL

Trenta anys sense el Rei del Reggae

Músics d'arreu del món homenatgen aquesta setmana Bob Marley, una icona del segle XX

L'11 de maig del 1981 moria a Miami una llegenda viva de la música, consciència de la negritud. Avui, 30 anys més tard, n'hi ha que encara recorden Bob Marley més enllà dels tòpics.

ANDREU GOMILA

BARCELONA. Natxo Tarrés no ha estat mai a Jamaica, però havia demanat a la vida fer un homenatge a un dels seus herois, Bob Marley. Serà aquest divendres a L'Auditori i estarà acompanyat per The Wireless, una banda formada per Roger Farré (Gossos), Dídac Fernández i Fernando Tejero (Macaco), Ritxi Dieguez i Damià Olivella, unida especialment per agenollar-se davant de l'altar del gran músic jamaicà arran del 30è aniversari de la seva mort.

El concert de L'Auditori no serà pas l'únic. A la Sala Apolo, avui dimecres, passada la mitjanit, els Blackstarliners, la nova banda del productor Genis Trani, comptarà amb Luismi (Dr. Calypso), Txarne-go (Familia Rústika), Uri (Universal Rockers) i Paula Domínguez. I a Razzmatazz, ahir a la nit, les bandes de reggae italianes Train to Roots i Mellow Mood van fer el seu particular acte de contrició davant de Marley. Als EUA, el programa de la NBC de Jimmy Fallon va comptar dilluns amb Jakob Dylan, Lenny Kravitz i Chris Cornell.

Però, per què se celebra, aquest homenatge? Tarrés ho té molt clar, més enllà de les seves preferències personals: "Bob Marley va ser la primera gran estrella del Tercer Món, el primer que omplia estadis a Occident, i allhora era molt conseqüent amb la seva vida", diu. El cantant i guitarrista de Gossos diu que Marley, que va morir als 36 anys a Miami víctima d'un càncer, va ser una icona amb una importantíssima funció social. A banda del seu cantó reivindicatiu ("aixeca't pels teus drets", fa una de les

A EIVISSA
Bob Marley va visitar Eivissa el juny del 1978, quan ja era tota una estrella mundial: l'any anterior havia publicat *Exodus*. FRANCESC FÀBREGAS

seves cançons més populars), la seva és "una música carregada de valors", com l'amor universal o la barreja de cultures.

No hem d'oblidar, tanmateix, que més enllà d'aquest paper social, de reivindicació de les arrels negres en una illa del Carib colonitzada pels britànics, Marley va ser un gran músic. Per Tarrés, era el rei de les melodies. "Té aquest caràcter pop de la melodia supersenzilla però que conté una cançó inigualable", comenta. No debades, segons la revista nord-americana *Time*, el disc *Exodus* (1977) és el millor del segle XX. El va fer als EUA després de ser balejat a Kingston i és el novè d'una discografia formada per dotze discos – inclòs el pòstum *Confrontation* (1983) – que té altres joies com *Rastaman vibrations* (1976) o *Soul revolution* (1973).

"Traduir les emocions"

Natxo Tarrés & The Wireless, deixa clar el músic de Manresa, no són una banda clon. "Ni som negres ni hem nascut a Jamaica", avisa Tarrés. Per tant, diu que defensaran la música de Marley amb les seves eines amb l'objectiu de "traduir les emocions" que provoquen temes com *One love* o *Iron Lion Zion*. La part audiovisual tindrà un paper molt important, així com l'estructura del concert. "No fer els hits era un problema, perquè la gent els vol sentir, però he intentat fer un recorregut biogràfic: des de la primera era jamaicana, al bloc de producció més occidentalitzada, fins a l'època final on era una megaestrella", apunta el cantant.

Si Tarrés hagués de triar un tema de Marley seria *Redemption song*, perquè "matisa molt el que era", cançons de redempció espiritual. A Gossos, afegeix el músic, no cal esmentar la influència del reggae, ja que és evident. El seu hit més important dels últims temps, *Corren*, té molt de Bob Marley. —